

Si menges una llimona sense fer ganyotes - Sergi Pàmies

Els professionals de la comicitat han tingut un èxit immerescut en posar en circulació la noció que resulta més fàcil provocar riure que llàgrimes. El contrari és més cert: escriure una història que faci commoure el lector i que, en les últimes línies, li estrenyi el nus a la gola està a l'abast d'escassos autors. Personalment, tan sols puc comparar la lúcida tristesa dels darrers contes de Sergi Pàmies amb els de Juan Carlos Onetti. Tots dos autors duen a la ficció l'opressió de les relacions llargament prorrogades, l'omnipresència dels cicles destructius, la impossibilitat d'avenç sentimental, el pas del temps que cicatriza i esterilitza les ferides obertes del somni. En el cas dels contes de *Si menges una llimona sense fer ganyotes*, el mèrit és majúscul, ja que la precipitació malencònica es produeix al cap de poques pàgines, de vegades des de la primera línia.

Els personatges de Sergi Pàmies (París, 1960) segueixen rutines insípides, sí, però encara és pitjor quan viuen una il·lusió, ja que els conduirà al fracàs a través del malentès. La família no és més que la transició cap a una nova soledat, que s'accentua amb la mort dels éssers estimats. Tant els fills com les parelles són moratòries en l'irremissible destí comú: el fracàs. La curiositat resulta estèril, si no contraproduent.

Notari del malestar, Pàmies aconsegueix retratar la misèria anímica amb traços freds, adjectius distants i un to analític i alhora fresc. Per un personatge, el sexe esdevé “una gimnàstica de descompressió compartida”. Un altre reflexiona així: “Em desperto amb unes ganes intenses de plorar, però, com que avui tinc molta feina, decideixo que ja ploraré més tard”. El lector tendeix a acceptar que, ja que l'existència pot viure's com un menú confegit a base de llimones, és preferible ingerir-les sense fer ganyotes, tot i que aquest esforç de contenció serveix més aviat per capturar l'amargor amb més nitidesa.

Al costat de contes que donen compte dels perfils quotidians de la frustració, d'altres operen com a declaracions de principis literaris (*Ficció*) i uns tercers aconsegueixen col·locar la fantasia al servei del retrat moral. És el cas de *Com dues gotes d'aigua*, que resumeix la vida d'una gota des de l'aixeta fins a la pica, i que pot servir per condensar la vida d'alguns personatges del llibre.

Després de dos reculls de contes publicats un rere l'altre als anys vuitanta, Pàmies

va escriure tres novel·les i, seguidament, tres llibres de contes que l'han consolidat com un autor dotat d'una panòpia de recursos eficaços i personals cada vegada més esmolats. A diferència dels primers llibres, ara els recursos no es posen al servei d'un absurd hiperbòlic i polisèmic, sinó del retrat depurat de les tempestes interiors pròpies de la maduresa.